

heder at finde en helbig Sammenfætning, og man fandt det derfor rigtigt i Diebliffest at blive staaende ved den nuværende Sammenfætning af disse Kommissioner, idet man ikke har erfaret, at det har været Gjenstand for nogen særlig Klage. — De næste Vædringsforslag ere dels ubetydelige, og dels følge de af de foregaaende. Under Nr. 41 er der derimod et mere betydeligt Vædringsforslag, som handler om det ved 1ste Behandling saa stærkt brændende Punkt om den kommunale Valgrets Regler efter Lovforslaget, navnlig i Kjøbenhavn. Man gjorde ved 1ste Behandling gjældende, at det var urigtigt at indblande dette Spørgsmaal om Valgrettens Regler i en Skattelov. Naar, tilbøds var det nu allerede dengang nødvendigt, naar man forandrede Stattebestemmelserne, som hidtil have været Grundlaget for Valgretten; men efter de Forslag, som Hvertallet nu har opstillet til §§ 13 og 14, hvorved Bestemmelsen om Minimumskatten er overladt til Ligningskommissionerne og Kommunalbestyrelsen, vil Enhver se, at det er fuldstændigt nødvendigt at faae indsat i Loven Bestemmelser, der afgjøre Spørgsmaalet om den kommunale Valgret. Det lader sig selvfølgelig ikke gjøre, det gaar ikke an at lægge en saadan Myndighed i Kommunalbestyrelsens Haand, saa at den ikke alene skal kunne bestemme Minimum for Skatten, men at det ogsaa skal have den Følge, at enhver Skattepligtig, som den saaledes udelader af Skatelisterne, med det Samme skal være strøgen af Valglisterne. Det vilde være at lægge en Myndighed i Kommunalbestyrelsens Haand, som neppe Nogen i denne Sal eller andetsteds vilde være med til. Altsaa er det nødvendigt efter den Affattelse, som Hvertallet foreslaar at give Loven, at man fastsætter i Loven Reglerne for den kommunale Valgret, og Hvertallet har der holdt sig i det, som er opstillet, til, hvad der allerede maa siges at være gjældende paa Landet og i Kjøbstæderne, og har gjort det anvendeligt i Kjøbenhavn. Man har troet, at man ikke i Kjøbenhavn behøvede at være særlig ængstelig for dette, idet den almindelige Valgret i Kjøbenhavn jo har været meget reserveret i sin Benyttelse, medens den fra Mindretallets Synspunkt ialtfald har været meget mere vidtgaaende paa Landet og i Kjøbstæderne. Man antager saaledes ikke, at der skulde være mere Betænknelighed ved at udvide den almindelige Valgret til Kjøbenhavn end til Landet og Kjøbstæderne. Smidlertid har der ogsaa i Udvalget været Tale om at gaa en anden Vej og opstille et Mæglingss Forslag for at finde en Afgjørelse af dette Punkt. Men da vi have maattet beklage at undvære

Mindretallets Medvirkning ved Lovforslagets Affattelse, har dette ogsaa fundet sit Udtryk paa dette Punkt, saa at der altsaa her ikke har kunnet blive Plads for nogen Mægling. — Jeg kommer nu til det sidste Punkt af Lovforslaget, som dog ikke er det mindst vigtige, det, der omhandler Reglerne for Hartkornsbeskatningen. Hartkornet og dets nu paahvilende Byrder have jo været Gjenstand for en ret interessant Behandling her i Thinget i de seneste Dage. Man har set den mærkelige Fremtoning, at det er fra Venstres Side, at Udtalelser for Udtalelser af Omfætning og Handel her i Landet har været mest levende fremsatte, hvorimod det har været fra Høires Side, at Sukkene have lydt over Hartkornets Behyrdelse. Det er saadanne Changementer, der foregaa i den politiske Verden, som man jo maa søge at finde Grunden til; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at Interessen for Hartkornet er af dobbelt Bestaafenhed, og for at forstaa det, maa man lidt mere lægge Mærke til, hvad der egentlig menes. Interessen for Hartkornet kan nemlig være af nationaløkonomisk Natur. Naar man overhovedet mener, at Hartkornet som saadant er en slet Skattebasis, fordi Hartkornet som saadant ikke repræsenterer Statteevnen, vil jeg sige, at, da det Hartkorn, der er paa Fattigmands Haand, ikke har den Statteevne som det Hartkorn, der er paa den rige Mand's Haand, saa er Hartkornet som saadant en uretfærdig Stattebasis, og tager man Sagen fra det Synspunkt, er det et rent nationaløkonomisk Spørgsmaal, som naturligen maa være Gjenstand for Lovgivningsmagtens Overveelse. Er derimod Interessen for Hartkornet af en anden Art, er det en Interesse for de Hænder, paa hvilke Hartkornbesiddelsen for Diebliffet befinder sig, altsaa en Interesse for de Stænder eller for den Stand, som man kan betegne for Hartkornseierne, saa ere vi inde paa denne smaalige, aandeløse Egoismens Politikk, som det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) advarede os imod forleden Dag. Min Mening er ganske vist den, at Hartkornet som saadant er et uretfærdigt Statteobjekt, og man bør altsaa politisk talt og nationaløkonomisk talt søge at forandre dette saameget, som rimelig kan findes at være; men jeg tilstaar, at jeg ikke er gennemtrængt af nogen meget stor Medlidenshed med det Hartkorn, der sidder paa den rige Haand. Det er utvivlsomt, at Statteevnen findes der, og dersom Bestræbelserne altsaa gik ud paa at foretage en Flytning af Stattebyrden i den Henseende, saa at man overhovedet vilde flytte Tyngden bort fra Hartkornbesiddelsen